Ženi Kostadinova

Proroctví jasnovidky VANGY

BUDEŠ PŘEDPOVÍDAT O ŽIVÝCH A MRTVÝCH

Eko–konzult

„Je tomu tak – Vanga je chrám a chrám je Vanga; je to pravda, která nemá nic společného s psanými nebo nepsanými kánony, ale s tisíci osobami, které prošly její duchovností a odnesly si s sebou její energii a sílu.

Chrám se nebuduje pravidly, nýbrž činy vedoucími k lidskému spasení. Nosíme ho v sobě, nebo jsme mimo něj. To, co by mělo být misí každého Božího služebníka, pro Vangu bylo každodenní tvrdou zkušeností…

Vanga je pro mne světicí, Svatou Petkou, pokračovatelkou mise dobra a uzdravování lidí. Ne náhodou si svatou Petku vybrala za patronku chrámu.“

Svetlin Rusev (umělec)

ISBN 978-80-88809-98-2
© Ženi Kostadinova, 1997
© Translation: Ing. Žlebeková G., 2000
© Eko-konzult, 2015

PROLOG

11. srpna 1996 se Bulharsko loučí se svou prorokyní Vangou. 55 let se nevidoucí žena dívala do neviditelného světa a předpovídala osudy národů a lidí. Nakonec pozemský svět opouští unavená, nemocná, s pocitem ublížení. Přesto její poslední slova patří Bulharsku: „Nehádejte se, milujte se, všichni jste mé děti!“ Tisíce lidí v této zemi i v cizině spojuje smutek – zemědělce, kteří přicházejí na vozech, politiky v mercedesech, intelektuály, podnikatele. Vangu doprovázejí na její poslední cestě a šeptají si: „S Vangou odchází také poslední naděje pro Bulharsko…“

Co svět světem stojí má lidstvo své velké proroky. Bohužel, čas jejich jména a události smývá. Vypovídají však o nich fakta:

XIV. století se nese ve znamení velkého francouzského astrologa **Michela de Nostradama** (1503 – 1566), jehož předpovědi o globálních kataklyzmatech se s neuvěřitelnou přesností stále plní.

Na konci XIX. století Ameriku zaplavují předpovědi „spícího proroka“ **Edgara Cayceho** (1877 – 1945), který ve stavu transu hovoří o důležitých událostech, určuje diagnózy, vykládá sny a předvídá lidské osudy.

O něco později, počátkem XX. století (v roce 1918), se v Americe objevuje **Jane Dicson** – jasnovidka, která předpovídá zvolení Johna Kennedyho za prezidenta a jeho zavraždění. Po mnoha naplněných proroctvích ji Američané prohlašují za největší žijící jasnovidku naší současnosti.

Přeneseme-li se blíž, zjistíme, že Turecko uznává jasnovidku a léčitelku **Šafiku Karagjula**; Srbové jsou hrdí na kremanská proroctví z minulého století **Miloše a Mitara Tarabičovy** a letopisce **popa Zacharije**, jejichž sláva se rychle šíří; Rusové blahoslaví „vesmírnou“ **Džunu.**

Pro bulharský národ má velký význam **Vanga**. Několik století před ní se však objevují také jiné osobnosti, například svatý **Ivan Rilský**. Známý je svou fenomenální schopností léčit a předpovídat, jasnovidectvím a telepatií.

V pozdějším období (kolem roku 1864) v Bulharsku působí doktor medicíny **Peter Danov**. Stoupenci jeho duchovního učení ho nazývají *Učitel* (v tehdejší světské společnosti je rovněž znám pod jménem „Jasnovidec z Varny“). Projevuje také velké jasnovidné schopnosti.

Méně známá **Slavka Sevrjuková** (1902 – 1990) využívá své schopnosti vidět neviditelné, přispívá k fenomenálním objevům v oblasti fyziky a medicíny. Více než čtvrt století společně s docentem Ivem Lozenským rozpracovává psychotronickou metodu poznávání jako alternativu současného vědeckého výzkumu. Bez specifických vědomostí a s neuvěřitelnou přesností popisuje geometrii atomu a krystalické mřížky jednoduché látky, určuje její hustotu, formuluje zákony pohybu atomových orbitů a kvaziorbitů. Ohromující jsou také přesné medicínské diagnózy. Docent Ivo Lozenský říká: „O vědeckých a duchovních schopnostech tety Slavy se ještě dozvíme hodně.“

Říká se, a historie to potvrzuje, že „nikdo není ve své zemi prorokem“. Platí to i u Vangy. Nejznámější bulharská jasnovidka také prochází zkouškami lidské skepse, vědecké nabubřelosti a obyčejné lidské nevíry. Jedni ji zavrhují, druzí uznávají. Petričská prorokyně má však díky svým proroctvím o lidech, národech a celém lidstvu v historii Bulharů stálé místo…

V této knize čtenáři předkládám všechna dosud známá důležitá proroctví Vangy.

Za jejího života se šířily různé „zaručené zprávy“ a připisovaly se jí nejrůznější nepravdivé výpovědi a věštby… Jejím jménem často mluvili žurnalisté, politici, strany a koalice, obyčejní lidé; její výpovědi však překrucovali podle vlastní potřeby.

Vanga nerada přijímala návštěvy reportérů. Nepřála si, aby ji nahrávali na diktafony a filmovali. Zřejmě proto, že se domnívala, že její čas patří trpícím lidem, kteří čekají před domem. Novináři tedy tlumočili proroctví „z druhé ruky“, přikrášlovali je nebo si dokonce vymysleli zcela nové „proroctví“ v kontextu s nejožehavějším tématem každodenního života. Jinou, „čestnější“ variantou, je prolistovat knihu neteře Krasimiry Stojanové (jediný zdroj informací o prorokyni) a nejdůležitější informace opsat.

Za poslední 3 – 4 roky se v bulharském tisku objevilo více než 700 publikací o Vanze! Většina z nich má záhlaví typu:

- **Vanga: „Problémy v Bulharsku jsou už vyřešeny“ (noviny „Duma“);**
- **„Bulharsko se dá do pořádku, ale ne s červeným hlasovacím lístkem“ (noviny „Demokracie“);**
- **„Baba Vanga odhalila hrob Poseidona“ (noviny „Den“);**
- **„Vanga promluvila: „Neumřu, budu žít!“ (noviny „Standart“);**
- **„Baba Vanga posílá děti do zázračného kostela“ (noviny „Nošten trud“);**
- **„BabaVanga: „Osmý spasí svět“ (noviny Trud“).**

Každý nese odpovědnost za to, co Vanžiným jménem „říká“. Kdyby však novináři „neulovili“ aspoň některé její proroctví, zůstala by zřejmě skryta nebo zahalena ještě větší rouškou tajemství.

V této knize jsou použity nejrůznější zdroje informací o Vanze. Bohužel, mnohá proroctví jsou převyprávěna, zprostředkována, obnovena díky vzpomínkám lidí nebo jsou přímou svědeckou výpovědí. Některé z nich dosud nebyly publikovány. Velká část však pochází z knihy Krasimiry Stojanové *„Pravda o Vanze“*.

Jsem přesvědčena, že mnoho Vanžiných předpovědí nespatří světlo světa. Není možné je všechny shromáždit. Předně proto, že lidi, jimž se svěřovala se zajímavými momenty svého prorockého bytí často zapřísahávala, „aby nemluvili“.

Rovněž nelze obsáhnout okruh lidí, kteří s ní přicházeli do styku. Někdy se i obyčejní návštěvníci stali „záznamníky“ jejích proroctví. Je skutečně nemožné odhalit všechny Vanžiny výpovědi.

Velký dík patří Krasimiře Stojanové, profesorovi Dimitrovi Filipovi, profesorce Vrbce Orbecové, vědeckému pracovníkovi Stoju Stoevovi, poetovi Lubomírovi Levčevovi, novinářce Vaně Enčevové, spisovatelce z Petriče Magdaleně Šumarové, učitelce Roze Dimitrovové, operátorovi Nikolovi Toševovi a všem těm, kdož mi pomohli k sestavení této knihy posbírat informace.

Doufám, že „Vanžina proroctví“ vzbudí zájem všech, které zajímá fenomén slavné Bulharky a chtějí se o něm dozvědět více.

Autorka

BUDEŠ PŘEDPOVÍDAT O ŽIVÝCH A MRTVÝCH

Vangelia Pandova Gušterova se narodila 3. října 1911 ve městě Strumica v Makedonii.

Otec Pandre Surčev pocházel z vesnice Novo selo. Během turecké nadvlády byl jako povstalec zavřen ve vězení „Vedi kule“. V roce 1908 po propuštění žil ve Strumici. Manželka umírá, když jsou Vanze asi tři roky.

Dvanáctiletá Vanga oslepla během hrozné bouřky na poli nedaleko rodného města. Následují neúspěšné pokusy tehdejší medicíny vrátit jí zrak. V roce 1925 ji otec poslal učit se do Domu pro slepé ve městě Zemun. Po třech letech, když podruhé ovdověl, ji vzal domů, aby se starala o své dva mladší bratry a sestru. V roce 1939 Vanga onemocněla zápalem pohrudnice a osm měsíců bojovala o život.

Začátkem roku 1941 se poprvé objevují její paranormální schopnosti a dar jasnovidectví. Vanze se zjevuje blýskavý jezdec, oblečený ve zlatém brnění. Je vysoký, blond a překrásný. Září světlem. Zastaví před jejich domem ve Strumici, sesedne s koně a vejde do úzké chodbičky. Postaví se před ni a řekne: *„Brzy se svět zblázní a mnoho lidí bude zabito. Ty budeš předpovídat o živých i mrtvých. Neboj se, budu u tebe a budu ti našeptávat, co jim máš říci…“*

Po tomto zvláštním snu v životě třicetileté Vangy dochází k ohromné změně. Začíná spojovat místa a události, vyjmenovává zmobilizované muže; ví, kdo se z fronty vrátí živý a koho postihne neštěstí.

Sláva jasnovidky se rychle šíří, začínají k ní chodit stovky lidí. Vanga předpovídá i nejrůznější životní události. Začíná být známá také jako léčitelka různých nemocí, často považovaných za neléčitelné. Bylinky, které sama doporučuje, přinášejí neuvěřitelné výsledky. Vanga absolutně přesně určuje

místa, na nichž lidé najdou zmizelý dobytek nebo ztracené věci. Každý k ní chodí, aby si vylil žal a bol, nikoho neodmítá.

Tak se začíná rodit legendární sláva jasnovidky…

Vanžinými dveřmi prochází více než půl milionu návštěvníků. V letech 1941 a 1995 ji nemoc připoutala na lůžko, proto nikoho nepřijímala.

Velká bulharská jasnovidka se nejraději zabývá problémy prostých, skutečně trpících lidí, kteří před jejím domem čekají s nadějí na pomoc a útěchu.

Mnohem méně Vanga předpovídá kolektivní osudy zemí a světa jako celku. Přísně si vybírá osoby, kterým se s těmito věcmi svěřuje. Možná, že se jí zdá nebezpečné, aby všichni věděli, jaká budoucnost Bulharsko, Balkán, lidstvo čeká. Možná proto její všeobecnější předpovědi zůstávají roztroušeny ve vzpomínkách blízkých, přátel, důvěrníků, jež si sama vybrala.

Většina z nich je zatím utajena. Jestliže se však jednoho dne rozhodnou získané informace zveřejnit, pak se možná tato kniha rozroste. Mnoho věcí pravděpodobně vyzní jinak, než jsou popisovány a chápány nyní. V každém případě skromným cílem těchto stran je lidem objektivně tlumočit nejdůležitější myšlenky, rady a předpovědi bulharské prorokyně Vangy.

1. PROGNÓZY

O BULHARSKU

V roce 1989 se Bulharsko vydává novou cestou. Pro většinu obyvatel je to nečekaná událost, pro menšinu zřejmě očekávaná. Bulharsko si sice dělá naděje, že ho zahřeje demokracie a že se na něj z nablýskaných západních výloh vysype roh hojnosti, na jeho bedra však jedna za druhou doléhají různé potíže: zem je reálně zastrašována zatažením do války se sousední Jugoslávií (cítí pouze následky embarga); Sofie prožívá velkou vodní krizi; zločinnost láme rekordy, zní výstřely a bomby, na ulicích padají zakrvavení bandité a politici, korupce se mění ve všudypřítomnou pohromu, slibovaná privatizace je novou formou krádeže. Výsledkem je ohromný ekonomický krach.

Nejdříve krachují „pyramidy“, které pohlcují peníze těch nejnaivnějších, pak bankrotuje banka za bankou, roste inflace, nedostatek obilí nechává lidi bez chleba… Přibývá přírodních katastrof, zvyšuje se počet nešťastných náhod, jež si berou nevinné oběti – devět utopených ve vodách Tundže, když se v den oslav jména Jordán roztrhl provazový most; při neobvyklé katastrofě uhoří 14 vojáků; povodeň v Zlatogradu, Devinu…

Během jednoho z nejtěžších měsíců, v srpnu 1996, těsně před smrtí Vanga téměř nepřijímá lidi, protože je vyčerpaná a nemocná. Potřebuje klid a péči. Ochuzený a zoufalý národ od velké jasnovidky čeká zrníčko naděje, paprsek, který by rozjasnil zachmuřené a ustarané bytí.

Vanga o tísnivých letech proměn, které Bulharsko prožívá v roce 1989, poskytla mnoho předpovědí. Je v nich více optimismu než pesimismu. Snad proto, že nemá ráda zlo?!

Ve dvou záležitostech kategoricky ujišťuje, nikoliv poprvé: *„Válka v Bulharsku nebude a z krize se země dostane nejpozději tři roky po roce 1995.“*

V Bulharsku válka nebude

„V Bulharsku nevidím nič špatného! Nebude se střílet, nedojde ke krveprolévání. Bulhaři zůstanou živí a zdraví, ať neztrácejí kuráž! My jsme odvážné plemeno. Dostaneme se z toho! Válka není a ani nebude. Všechno bude v pořádku. Zatím nevidím zemětřesení. Ale v Sofii to bude nejtěžší…“

„Bulharsko bude v pořádku, protože Bulhaři jsou velmi pracovití. Nehádejte se, milujte se! Víra a láska jsou nejdůležitější.“

Tuto naději Vanga tlumočí už v dubnu 1993. Dvě měsíce předtím začíná válka v Bosně a vzniká reálné nebezpečí rozšíření konfliktu na Balkáně.

„Válka není a nebude,“ předpovídá Vanga ve chvíli, když rozvázání etnického uzlu v bývalé Jugoslávii může zaplést další, ještě větší. Nebezpečí, že v srbské provincii Kosovo se rozpoutá albánské povstání, které Makedonii a Bulharsko donutí vstoupit do války, se dnes jeví zbytečné.

Je pochopitelné, proč v té době Vanga mluví o zemětřeseních. I seizmologové varují, že po dlouhotrvajících obdobích klidu, které bulharská zem prožívá, mohou následovat ničivá kataklyzmata. Kdy? Vanga *„zatím nevidí zemětřesení“*. *„Zatím“* může znamenat několik let, ale také několik desetiletí. Její slova *„v Sofii to bude nejtěžší“,* se zřejmě vztahují k vodní krizi, kterou hlavní město prožívá v důsledku dlouhotrvajícího sucha v letech 1994 – 1995.

„Bulharsko bude v pořádku, protože Bulhaři jsou velmi pracovití,“ tvrdí prorokyně.

Z jejích slov lze vyčíst následující: východiskem z krize je činorodost a podnikavost. Jestliže si tedy Bulhaři nepomohou sami, druzí jim nepomohou.

„Nehádejte se, milujte se! Víra a láska jsou nejdůležitější,“ zdůrazňuje Vanga.

Mnohokrát, vlastně téměř vždy, když se jí ptají na situaci v zemi, nezapomene poznamenat, že bulharský národ musí obnovit víru a morálku. Její vidění o východisku z krize jsou spojena s uplatňováním křesťanských cností, s morálním pozvednutím lidí a nakonec s konkrétními praktickými skutky.

Upevněte víru

„Upevněte víru v Boha, milujte se a buďte k sobě dobří, protože jinak nebudete postupovat v ničem. I když pomalu, ale zlo v Bulharsku začíná odcházet. Nepospíchejte! Nebesa vědí, jak a kdy je potřebné události seřadit. Tam vládnou jiné zákony.“

To je více než obyčejná výzva pobožného člověka. Zdá se, že většina proroků a astrologů je hluboce věřící, nezávisle na tom, kterého boha uctívají. V jejich víře je skryt metafyzický smysl, který je hlavně pro Bulhary, léta vychovávané v duchu ateismu a neuznávání nemateriálního, těžko popsatelný.

Podle prorokyně by problémy Bulharů mohly vyřešit tři věci – víra, láska a vzájemné porozumění. Vanga vyzývá k otevření očí a k pochopení náboženské pravdy, protože jinak…

„Bulharsko bude hodně trpět, protože jsme nevěřící!“

„Lidé nevěří v Boha a ve sjednocení, proto trpí jako hříšníci.“

Je-li víra v Boha jednou z podmínek dosažení lepší budoucnosti, pak druhou je sjednocení národa. Prorokyně mnohokrát zdůrazňovala, že Bulhaři se musejí semknout, milovat se a vzájemně si pomáhat – to však nedokážou po celá staletí.

Také v posledních chvílích života Vanga znovu mluví o sjednocení. V tomto poselství je pravděpodobně ukryto něco osudového.

Spasí nás smíření

„Ne den, ani dva, 53 let (tak dlouho Vanga věští) moje duše nemá klidu. Věřte však, že dobro zvítězí nad zlem. Na šlechetnost se odpovídá milostí. Buďte rozumní a nevěřte nesmyslným pohádkám! Spasíte se snadněji.“

„Žijeme v těžkých dobách. Bratr nepozná bratra. Musíme se sjednotit a v konání dobra čekat na spasení.“

„Musíme věřit v jednoho Boha. Sjednocený bulharský národ potřebuje jednoho vládce.“

„Politika je záludná – dnes tak, zítra jinak… Ženy by neměly zasahovat do politiky.“

„Modří, červení, zelení – když se sjednotí, bude v zemi jednou provždy dobře.“

Za socialismu, kdy se věštci pronásledovali, hlavně po roce 1989, k Vanze často přicházeli politici. *„Všechny znám a chodí ke mně všichni,“* svěřuje se. Vládnoucím i opozičním politikům stále opakuje, aby byli jednotní, aby hledali vzájemný dialog – ne konfrontaci, a aby v jejich konání nepřevládala ziskuchtivost.

V březnu 1994 Vanga bývalého poslance upozorňuje:

„Když se do července neudobříte a pro dobro tohoto lidu si nepodáte ruce, bude hořet oheň.“

V té době je v čele vlády Lubena Berova. Z poslaneckého sálu se stává hovorna, v níž se vedou nesmyslné polemiky o zákonech a zem postupně přechází do soukromých rukou. Národ už má plné zuby hádek, hrubostí a vzájemného obviňování pravice a levice v parlamentu.

Nedostatek porozumění v prosinci zmíněného roku vede k předčasným parlamentním volbám. Vítězí BSP (Bulharská sociální strana), do vlády vstupuje kabinet Žana Videnova, který zem dovede ke smrtelné posteli.

Není to snad oheň, o kterém Vanga mluví? Po vítězství BSP ve volbách v prosinci 1994 prorokyně prohlásí:

„Za tři roky všechno bude jinak!“

Vanga neupřesňuje „jakým způsobem“ se situace změní. To politickým silám dává možnost její slova vysvětlovat podle svého.

Socialisté, které čeká čtyřletý mandát, její výrok chápou jako pochvalu za vítězství ve volbách a jako ujištění, že do tří let se Bulharsko zrodí znovu.

Skutečný význam proroctví však odhalí čas.

Vanga vidí, že nástupem Videnova v zemi skutečně dojde k důležité změně. Protože ví, že nepřinese nic dobrého, raději o tom nehovoří přímo – což odpovídá jejímu stylu. Vidí-li zlo, obvykle o něm mlčí.

„Vanga o politicích a pohromách mluví nerada, aby lidi nevylekala,“ říká profesor Dimitar Filipov, který jako jeden z mála má možnost poznat prorokyni blíž.

Ještě jedna předpověď zcela potvrzuje intuici Vangy o přicházející bídě:

„Bude zle, ale všechno se dá do pořádku. Píše se o tom i v bibli. Čtěte ji častěji, hlavně když vám je těžko. Je tam napsáno všechno.“

Prorokyně se o těchto obavách zmiňuje na jaře 1995, několik měsíců po vítězství socialistů ve volbách. Obraz, který vidí, jasně mluví o nastupujících těžkých a neradostných dnech. Jako vždy Vanga současně uklidňuje:

„Bulharsko se dá do pořádku! Přetrpíte těžkosti – jednu, dvě, i tři, ale pak se budete těšit.“

Na tato slova vzpomíná Vitka Petrevska (žena, která je v posledních 12 letech stále s Vangou). Na jaře 1995 se znovu potvrzují. V Bulharsku tehdy právě dochází k další národní katastrofě…

Zajímavé je, že Vanga se vyjadřuje ve druhé osobě množného čísla. Mluví o Bulharech, kteří budou prožívat problémy, ona se mezi ně nepočítá. Nebo snad už v té době věděla o blí-

žícím se konci, který bude totožný s dosud nejtěžší ekonomickou krizí v Bulharsku – od léta 1996 do jara 1997?

V březnu 1995 prorokyně v interview pro časopis „Evropa 2001“ hovoří o třech velkých těžkostech:

Východisko z krize – po třech letech

„Kdo pomůže Bulharsku? Jen Pán Bůh! Ať rozdělí zem, ať vrátí lidem pole. Kde jsou traktory, kde jsou? Čím lidé budou orat?“

„Politici prodali Bulharsko! Potřebujeme traktory, mlátičky, sečky… Ať nemrhají přátelstvím. Musí se vytvořit družstva. Ať jsou desetičlenná, pětičlenná – ale ať sejí, kopou, prodávají – aby se obchodovalo a bude dobře…“

„Myslíte, že vláda BSP Bulharsku s něčím pomůže?“

„Hmmm, ale je už dost pozdě. Už je pozdě na to, abychom zabránili krádežím, zabíjení… Podaří-li se to zastavit, ostatní se dá do pořádku. Policie by se neměla bát, není to tak špatné. Jen ať se přijme zákon.“

„Kdy se dá Bulharsko do pořádku, za čtyři – pět let? Za čtyři – pět let – nevím, ale nejdříve za tři roky.“

Tři měsíce po nastoupení vlády BSP v březnu 1995 Vanga upozorňuje, že vláda socialistů Bulharsku nepomůže. „Je pozdě,“ říká. Pravděpodobně je to její taktický způsob zamlčování pravdy – vidí, kam Videnov a jeho přívrženci Bulharsko přivedou, nechce však způsobit konflikt a zaujmout stanovisko. Začátek obnovy vidí v novém období – když bude vláda země v jiných rukou.

Pravděpodobná možnost navždy „vyjít z bahna“ je ještě pesimističtější, proto Vanga nestanovuje přesné termíny. *„Za čtyři – pět let – nevím, ale nejdříve za tři roky.“* Takže

zase není konkrétní. Je však možné, že se za její neurčitou odpovědí skrývá i číslo mnohem vyšší než *„čtyři – pět let“*, proto se takticky „vyzouvá“ a odpovídá prozíravě *„více než tři roky“*.

Kolik jich nakonec po roce 1995 bude, ukáže čas.

Nový člověk povede choro

(Choro – bulharský národní tanec, pozn. překl.)

„Bulharsko se dá do pořádku, bude-li ho vést dobrý vůdce, který bude čestný! Kolik je nyní čestných? Jsou i takoví? Ne!“

Kdo bude tím vůdcem? Bohužel, Vanga z tohoto světa odchází, aniž by naznačila, kdo jím bude. Možná se tak brzy neobjeví, protože mezi politiky „nejsou čestní“.

S jejich nečestností se Vanga setkává nejednou. Ani modří ani rudí nemohou těžit z jejího jména, ani během voleb.

V době parlamentních voleb 18. prosince 1994 noviny „Demokracie“ publikovaly článek, v němž anonymní přítelkyně Vangy tvrdila, že od jasnovidky ví, že *„Bulharsko se dá do pořádku, ale ne s rudým hlasovacím lístkem“*. Několik dní po vítězství BSP ve volbách noviny „Duma“ přicházejí s článkem o Vanze: *„V Bulharsku je už všechno v pořádku.“*

Vanga, rozhořčená nedůsledností politiků, 25. prosince uvedeného roku místo vánočních přání v bulharské národní televizi prohlašuje:

„Říkají: Vanga řekla modrý hlasovací lístek, Vanga řekla rudý hlasovací lístek. Ale můj lístek je Boží. Je pouze jeden Bůh a toho si vážím. Nějak bude. Jednou tato těžká léta skončí. Nemůžeš zasít ječmen a sklízet žito. Stejné je to s lidmi…“

„Všechno bude v pořádku. Objeví se jiný člověk, který povede choro.“

„Těším se, když jsou všichni živí a zdraví. Žehnám dětem a přeji jim, aby nedošlo k hádkám a válkám.“

„Objeví se jiný člověk…“

Vanga podruhé oznamuje příchod budoucí nové osoby, lídra, který *„povede choro“* v zemi a *„všechno se dá do pořádku“*.

V kom Bulharsko potká dlouho očekávaného spasitele?

Bude to car?

Ne.

„Přijde člověk zvenčí,“ tvrdí prorokyně v rozhovoru s profesorem Dimitrem Filipovem. *„Ale nebude to car,“* dodává kategoricky.

Car

„Přijde car a bude chtít v Bulharsku dát všechno do pořádku. Jako svého času jeho otec. Ale nedají mu trůn. Simeon bude mít strach zůstat tu, aby ho nezničili, jako jeho otce.“

25. května 1996 do Sofie ze Španělska přijíždí car Simeon s manželkou Margaritou. Po padesátiletém vyhnanství poslední bulharský car znovu vstupuje na rodnou půdu. Statisíce Bulharů ho vítají s květy a se slzami v očích. *„Chceme svého cara!“; „Vraťte nám cara!“* skandují nejen monarchisté. Carská rodina je všude vítána s nepopsatelnou euforií.

V osobě Simeona – moudrého, vyrovnaného a šlechetného člověka s vybranými způsoby a chováním – mnoho Bulharů vidí svého spasitele. (Do jaké míry tomu tak je, je druhá věc.) Rozšířila se fáma, že když mu konstituce nedovolí ucházet se o trůn, může kandidovat na prezidenta.

Simeon, opojen celonárodní láskou slibuje, že své zemi bude pomáhat jak se dá a že se za krátkou dobu vrátí. 16. června brzy ráno se s manželkou vrací zpět do Madridu.

Už rok před jeho příchodem Vanga ví: *„Přijde car a bude chtít Bulharsku pomoci.“* Odhaluje také, že nedostane šanci zúčastnit se na politickém dění a řízení země.

„Simeon bude mít strach zůstat, aby ho nezničili jako jeho otce,“ doplňuje Vanga. Podle předpokladu některých historiků

byl car Boris otráven. Je možné, že tento fakt jeho syna ovlivnil, takže během pobytu v Bulharsku byl při konzumaci velkého množství nabízených jídel více než opatrný.

Dochází také k jiné, zajímavé události:

V deset večer, den před odjezdem z Bulharska, se Simeon tajně setkává s Vangou. O tomto setkání redaktorce novin „Trud“ Vane Enčevové vypráví důvěrný člověk prorokyně, který chce zůstat anonymní:

„V malém domečku v Rupitu Simeon zastihl Vangu, když byla sama a řekl jí:

– Dobrý večer! Promiňte, že jdu pozdě. Nechci vás obtěžovat. Ale nedokázal jsem si představit, že jedna moje velká krajanka je nemocná a já bych ji nepřišel navštívit.

Host jasnovidku poprosil, aby mu podala ruku a políbil ji. Pak jí dal pesety v sumě 5 000 leva. Simeon jí znovu políbil ruku a řekl:

– Promiňte, odcházím, ale přijdu znovu.

Prorokyně řekla:

– Nevidím, že přijdeš. Kdybys tak přišel. Já to ale nevidím.“

„Nevidím, že přijdeš“ – za tímto proroctvím se ukrývá několik možných vysvětlení: nejpravděpodobnější je varianta, že Simeon nepřijde do Rupitu a nepotká se s Vangou, protože ta už vidí den své brzké smrti. V širším významu slova to znamená, že Simeon do Bulharska podruhé nepřijede, což je však dementováno. Je málo pravděpodobné, že právě to má Vanga na mysli.

V ještě širším významu slova se dá předpokládat, že jasnovidka předpovídá, že bulharský car nemá šanci vrátit se na trůn.

Jak se události vyvíjejí do této chvíle: prognózy sociologů i samotného Simeona, zakládající se na dojmech ze setkání, mluví o jeho brzkém návratu do Bulharska, ještě v listopadu téhož roku (1996). Ten se však nekoná.

V podstatě měsíc po odchodu cara ze země na něj téměř všichni zapomenou a přestávají věřit, že on je tím dlouho očekávaným spasitelem.

Když Simeon přichází podruhé – na jaře 1997, v předvečer parlamentních voleb, návštěva probíhá bez ovací. Pokus sehrát nějakou důležitou politickou roli selhává.

Přistěhovalec

„Objeví se vysoký člověk z ciziny, který Bulharsko usměrní… Není to Simenon…“

„Uběhne hodně času, objeví se vysoký člověk, přistěhovalec a ten bude dobrým střihačem i krejčím.“

Vanga neobjasňuje, kdo tím člověkem je. Vlastnosti, které by měl mít, v zemi zatím nikdo nemá. Podle ní „národní spasitel“ bude vysoký člověk. Sotva má na mysli „výšku“ jako fyzickou kvalitu. Pravděpodobnější je, že pojem je použit symbolicky – ve významu velmi erudovaný, uctívaný, s dobrými vlastnostmi, ne však vysoký vzhledem.

Druhý příznak, že bude z ciziny, okruh trochu zmenšuje. „Spasitelem“ může být Bulhar z ciziny nebo zcela cizí člověk zvenčí.

Zabývejme se také tím, jaký post zaujme, aby dal Bulharsko do pořádku. Výraz *„dobrý střihač a krejčí“* lze přijmout v přímém i nepřímém významu – například, že tento „přistěhovalec“ může „vystřihnout“ rozpočet země.

Z hlediska hierarchie je „vysoký“ a je „z ciziny“, z hlediska funkčnosti musí být „dobrým střihačem a krejčím“.

Každou situaci je možné vysvětlit různě. Ve Vanžině proroctví jde v každém případě o osobnost. Možná, že tento *„vysoký člověk“* teprve přijde, nebo je možné, že už je mezi námi. Podle příznaků, které jasnovidka uvádí, je těžké poznat ho v předstihu. Zřejmě časem zjistíme, kdo to je.

Jazyk proroků je někdy složitý. Když vidí události desítky a stovky let dopředu, je pochopitelné, že je nemohou nazvat jazykem současnosti.

Není vyloučeno, že někdy ani oni významu svých proroctví nerozumí. A co víc: Vanga i Edgar Cayce se svěřují, že si nic z toho, co během transu říkají, nepamatují. V takovém stavu obvykle „mluví“ o událostech globálního významu.

❖ ❖ ❖

Prognózami o nastávajících důležitých událostech se Vanga nezabývá. Nemá ráda, když ji takovými věcmi zatěžují – zdá se, že má strach z toho, že by její prorocká slova mohla mít špatný vliv na společenskou psychiku. *„Jestliže hodnotí politické události, je to pouze proto, aby uklidnila a vnesla prvky stability a optimismu,“* říká o Vanze profesor Dimitar Filipov.

Odhání novináře, kteří se přicházejí zeptat, zda v jednom nebo druhém sportovním utkání Bulharsko vyhraje nebo kdo zvítězí v blížících se volbách. Vyhýbá se rozhovoru o tom, co přinese očekávaný nový rok, nezabývá se přestupky.

Znám málo prognóz Vangy, které o událostech národního charakteru hovoří konkrétněji a zahrnují relativně velké období. Nejsou tlumočeny oficiálně, spíše představují její důvěrné myšlenky a obavy z toho, co přijde:

1996 – hodně zla mezi lidmi

„Nový rok 1996 bude pěkný, zdravý a klidný. Mezi lidmi je hodně zla, ale musí se vykořenit. Všichni si musejí pomáhat a milovat se. Nad zlem zvítězí pouze dobro.“

Konkrétní podobu zla, kterou zřejmě vidí, prorokyně neuvádí. Bulhar se s ním setkává tváří v tvář během celého roku 1996.

Zavírají se banky, krize s obilím vrcholí. Každý den se zdražuje chléb, znehodnocuje se leva, rostou ceny, inflace stoupá, lidé jsou chudší. V jejich duších se hromadí nejistota, zoufalství, nenávist, vzpoura…

Vanga ale ví, že rok bude klidný, že zlo (má-li na mysli vládu, která zemi vede do krizového stavu) bude poraženo

dobrem, bez násilí (přestože první měsíc následujícího roku vyvstalo nebezpečí krveprolévání).

Východisko, na které poukazuje i jindy, je v konečném důsledku pouze jedno – morálka. Lidé musejí být lepší, musejí si pomáhat a milovat se. Bulharská prorokyně znovu připomíná, že dobro je silnější než zlo. Často mluví o tomto morálním principu (*„Zlu se odplácí dobrem!“*), který má důležitý význam nejen pro dobré soužití bulharského národa, ale také pro duchovní evoluci lidstva.

„Lidé trpí v důsledku špatného myšlení,“ říká, nebo *„Jsou-li myšlenky člověka špatné, je i jeho jednání špatné.“*

Pouze zvýšená morálka se může proměnit v „onen záchranný pás“, který Bulharsko potřebuje, aby vyplavalo z každodenního bahna.

1997 – hlad, chudoba, nemoci

„Je potřebné vědět, že v Bulharsku bude válka bez války! Budeme nosit hadry, budeme chodit bosí, budeme hladoví, otec bude zabíjet syna… Taková to bude válka. V letech 1996 a 1997 nastane velký hlad.“

„Těžkosti přicházejí od Boha, ale také radost. Nyní je každému těžko, budete trpět. To těžké ještě nepřišlo. Rok 1997 bude pro Bulharsko nejobtížnější. Mnoho lidí zahyne. Nastane hlad, chudoba, nemoci. Ale jednou všechno skončí.“

„Mnoho lidí zemře, bude hlad…“ Obraz, který prorokyně nastiňuje své důvěrnici Spasce (ženě, která se léta stará o Vanžinu zahradu v Rupitu i v Petriči), je téměř apokalyptický.

Koncem roku 1996 to strašné skutečně přichází. Staří lidé umírají vyčerpáním ve frontách na chleba, hlady na ulicích nebo ve svých nevytopených bytech. Penzisté vytvářejí komuny, aby přežili zimu. Sirotci v dětských domovech jsou hladoví. Školy se zavírají, protože nejsou peníze na topení. Ve stejném období, v důsledku neuvěřitelné finanční spekulace, průměrná měsíční mzda dosahuje nejnižší hodnoty: 5 – 10 dolarů.

Nemocnice pro nedostatek léků a potřebných materiálů nechtějí přijímat pacienty. V lékárnách jsou léky nedostupné nejen pro důchodce, ale také pro lidi s průměrným platem. Rozšiřují se epidemie…

„Všechno bude v pořádku,“ uklidňuje Vanga, pokud jde o Bulharsko. Nechce lid zneklidňovat pochmurnými vizemi. V jejích optimistických prognózách je vždy také něco více než jen útěcha:

„Bulharsko je blahoslavená zem! Ne náhodou mne sem síly seslaly.“

Ať se v Bulharsku stane jakékoliv neštěstí, překoná ho, *„protože je blahoslavenou zemí“* – dokonce i její těžkosti jsou „vybrány“ Bohem.

Nejen Vanga tvrdí, že ve zkouškách, které jsou na lidi seslány – na jednotlivce, národy, celé lidstvo – je ukryta netušená kladná síla. I Nostradamus řekl, že smrt, utrpení i chaos jsou pro dobro lidstva. Ve svých „Centuriích“ zdůrazňuje, že bída a utrpení na konci XX. století budou nezbytnými podmínkami pro Zem, aby se připravila na vybudování „nového světa“.

Emigrace

„Proč dovolujete dětem odejít z Bulharska? Je jim matkou i otcem. Pěkné, ošklivé – je jim vším. Je jim dáno Bohem. Co si myslí, že venku najdou? Budou chodit nahoru a dolů, ale znovu se vrátí. Na tom Bulharsko velmi ztrácí.“

Vanga o tom hovoří v roce 1980, když ještě k emigraci nedochází. Zřejmě vidí v čase dopředu. Kolem roku 1990 emigrační vlna ze země odnese mladé pokolení. Odcházejí především lidé ve věku 20 – 40 let. Podle statistických údajů více

než půl milionu Bulharů obživu hledá v cizině – nejpracovitější, nejvzdělanější, nejenergetičtější, nejpodnikavější.

A tak, jak Vanga předpovídá: *„Na tom Bulharsko hodně ztrácí.“*

Fotbal

V souvislosti s mistrovstvím světa ve fotbale v roce 1994 se jméno Vangy spojuje s vymyšlenými prognózami. Říká se, že bulharské mužstvo vybojuje prvenství. V tisku se objevují titulky, citující prorokyni: „Dvě mužstva s písmenem B půjdou do finále.“ Předpokládá se, že to bude Bulharsko a Brazílie.

V novinách BNT její neteř Krasimira Stojanova tyto lži dementuje a popírá, že by se její teta k výsledkům zápasů vyjadřovala. Pravda je, že sportovní komentátorka Věra Marinova Vangu navštívila, ale ta se k výsledkům odmítala vyjádřit.

„Proč si mne berou na přetřes?“ stěžuje si nespokojená Vanga profesorovi Dimitrovi Filipovi. Prorokyně se hněvá, protože národ – místo aby řešil své existenční problémy, velký význam přikládá fotbalu.

Přesto nezůstává stranou od „radosti národa“ – poukazuje na možnost rozvoje nejoblíbenějšího sportu:

„Pokud fotbaloví odborníci nezačnou za fotbalisty brát už šestileté děti, ničeho nedosáhnou. Pro tento sport vybírají chlapce, kteří už chodí za děvčaty a proto nemůže dojít k znovuzrození fotbalu.“

O Balkánu

„Zlo je za námi, krev nevidím. S Makedonií to jde dobrým směrem. Válka s Bosnou se nerozšíří.“

Vanga tato slova vyřkla před novináři v říjnu 1993. V době, kdy se po kolena brodí v krvi uklidňuje, že jižní konflikt se nerozroste. Navzdory tomu, že se zvedá nové nebezpečí:

Makedonie a Kosovo a zároveň snaha do válečného konfliktu zatáhnout také Albánii, Bulharsko, Řecko a Turecko.

„S Makedonií to jde dobrým směrem,“ kategoricky prohlašuje prorokyně. Skutečně: na jedné straně je Bělehrad, který v poslední etapě svého plánu vytvořit Velké Srbsko hodlá připojit Vardarsko, značně znechucen událostmi v Chorvatsku a v Bosně i narůstajícím mezinárodním nátlakem. Na druhé straně samotná Makedonie, která zůstává mimo vojenských událostí, získává stále větší mezinárodní uznání jako nezávislý stát, vyhlášený v roce 1991.

V době, kdy před bulharským národem veřejně prohlašuje, že nebude zatažen do války, Vanga skutečně také vidí konec konfliktu v Bosně. Krveprolévání končí podepsáním mírové dohody v Daytonu v USA 21. listopadu 1995.

Balkánské země se sjednotí

„Nyní na Balkáně vládne nespokojenost, ale přijde den, kdy si všechna balkánská města podají ruce a poskytnou si pomoc a přátelství. Velcí vůdci ze Sofie, Bukurešti, Bělehradu, Atén i Ankary se setkají, aby jednali o míru a porozumění.“

Toto proroctví Vanžina sestra zapisuje už v roce 1948. Před půlstoletím bulharská jasnovidka viděla obraz spojení balkánských zemí. Zatím je to pouze vize. Je však možné, že k pokusům dosáhnout prorokovaného sblížení se přistoupí až nyní.

Máme-li na zřeteli současnou situaci v této oblasti, pak se sjednocení balkánských zemí (ekonomické nebo politické; regionální analogie Evropské unie nebo by to mohlo být něco úplně jiného) v nejbližších letech sotva dosáhne. Mír v bývalé Jugoslávii je přece jen labilní; problém s Albánci v autonomní srbské oblasti Kosovo tlí jako uhlí v popelu nového konfliktu; mezi Tureckem a Řeckem se stále vznáší příznak války, Bulharsko a Rumunsko po pádu komunismu prožívají těžké ekonomické krize. Kromě toho geostrategické místo poloostro-